

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT

Viimeinen laiva

2

 SAGA
EGMONT

Ellinor Rafaelsen

Viimeinen laiva

Huippuvuorten yöt 2

Suomentanut Anna-Maija Ihander

SAGA Egmont

Viimeinen laiva – Huippuvuorten yöt 2

Translated by Anna-Maija Ihander

Original title: *Siste båt*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2009, 2024 Ellinor Rafaelsen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727121475

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ KIRJASSA:

Tora Lyngvik – nuori nainen Tromssasta

Anton Knutsen – Toran kihlattu

Harald Havre – kaivosinsinööri

Benedikte Havre – Haraldin vaimo

1.

ISFJORD-LAIVALLA SYYSKUUN ALUSSA VUONNA 1918

Huippuvuorille suuntaava laiva matkustajineen ei ollut päässyt kovinkaan pitkälle kun Tora jo alkoi toivoa, että *Isfjord* olisi suurempi ja vakaampi alus. Valkoiseksi maalattu kolmimastolaiva oli tuskin yli satatonninen ja keikkui reippaasti aalloilla, jotka vaikuttivat kasvavan suuremmiksi sitä mukaa, mitä kauemmas sinisenä hohtava rannikko jäi.

Keskimmäisen maston huipulla keikkui tähystyspaikka, *märssykori*, kuten miehistö sitä kutsui. Sieltä huimapääät, jotka kipusivat sinne aluksen keinahdellessa, näkivät hyvin joka suuntaan tähystäessään jäättä, joka saattaisi olla esteenä matkalla pohjoiseen.

Jos Tora olisi miettinyt tarkemmin ennen kuin lähti matkaan, hän olisi kenties tutustunut tarkemmin *Isfjordiin* ja havainnut, ettei alus vastannut hänen turvallisuusvaatimuksiaan. Mutta

hänellä oli ollut kiire lähteä. Hän ei halunnut jäädä kotiin, kun isä suunnitteli lähettävänsä hänet pois. Neljä vuorokautta valkoisessa veneessä. Sen kauempaa tässä ei pitäisi mennä, kyllä hän sen kestäisi.

Aluksella ei ollut paljon matkustajia. Suurin osa Huippuvuorilla talvensa viettävistä oli jo lähtenyt sinne. Turkismetsästäjät olivat jo lähteneet asemapaikkoihinsa, ja tähän aikaan vuodesta liikkeellä olivat vain harvat seikkailunhaluiset ja kovapintaiset turistit, jotka halusivat kokea arktisen alueen kesäkuukausien ulkopuolella.

Tora oli mennyt laivaan noustuaan suoraan kapteenin puheille. Hän ei tiennyt, riittäisivätkö hänen rahansa, mutta huokaisi helpotuksesta saatuaan selville, että hänelle jäisi vielä hiukan ylikin hänen maksettuaan matkasta 180 kruunua.

Kapteeni oli kehottanut häntä puhumaan matruusi Evensenin kanssa, joka osoittautui siksi partaiseksi merikarhuksi, jonka kanssa Tora oli jutellut aiemmin kysyessään paikkaa aluksella. Evensen oli johdattanut hänet alas jyrkkiä, viiden askelman portaita pieneen ja ahtaaseen salonkiin, josta johti ovi kapeaan käytävään. Käytävän molemmin puolin oli neljä pientä hyttiä, jotka oli erotettu käytävästä pelkällä verholla. Verhojen takana oli neljä seinään rakennettua sänkyä, kuin piironginlaatikkoja. Pieni pyöreä ikkuna päästi sisään valoa ja antoi merelle, joka huuhtoi laivan kylkeä. Ikkunan lasi oli niin meriveden roiskima, että siitä oli suolan takia lähes mahdotonta nähdä läpi.

Toralle määrätty sänky oli tuskin puolen metrin korkeudella lattiasta. Siinä ei ollut laitaa, ja hän toivoi että pystyisi nukkumaan siinä kierähtämättä unissaan lattialle.

Kajuutan ilma oli raskasta ja tukahduttavaa, ja täynnä tupakan, öljyn, tervan ja homeen hajua – kuin alusta ei olisi

siivottu sen rakentamisen jälkeen. Oli mahdotonta oleskella ahtaassa kajuutassa, paitsi jos ryömi sänkyynsä ja pysyi siellä perille asti. Sänkyjen välissä oli hädin tuskin tilaa kääntyä.

Tora asettui salonkiin muiden matkustajien kanssa. Yksi heistä oli kotoisin Trøndelagista ja matkalla Longyear Cityyn rakentamaan putkistoa, joka toisi kaupunkiin vettä. Oli myös seppä ja kaivosesimies. Tora helpottui huomattessaan, että mukana oli myös nainen, nuori nainen – vain muutaman vuoden vanhempi kuin hän itse. Vaikka sillä ei ollut sen kummempaa merkitystä – matka ei olisi turvallisempi eikä mukavampi sen ansiosta – Torasta tuntui hyvältä tietää, ettei hän ollut ainoa nainen laivalla. Jonkinlainen aisapari oli aina hyvä olla olemassa, vaikka Tora ei pelännytään kohtaavansa ongelmia miehistön tai miesmatkustajien suunnalta.

Mutta Tora ei pystynyt jäämään kannen alle tarpeeksi pitkäksi aikaa tutustuakseen toiseen naiseen. Pahoinvointi, joka johtui joko salongin huonosta ilmasta tai raskaudesta, pakotti hänet hakemaan päällysvaatteensa ja nousemaan toiselle pienistä kansialueista.

Laiva keikkui vaaroja uhmaavasti, mutta Tora tasapainoili peräkannelle tukeutuen laivan seinään ja muihin kiinteisiin asioihin. Laita oli niin matala, että hän mietti, miksi sellainen oli ylipäättään vaivauduttu rakentamaan. Ja nyt sen yli huuhtoutui aalto, se virtasi vuolaana jokena kaltevan kannen yli ja takaisin mereen kaiteen aukoista. Raikas, kylmä tuuli puhalsi merenpinnalla ja sai aikaan valkoisia vaahtopäitä aallonpohjien väliin. Tuuli ravisteli hänen vaatteitaan. Se repi huivia ja sai takinliepeet lepattamaan jalkojen ympärillä. Hän ei seissyt kannella pitkään, sillä tuuli sai hänet palelemaan. Hän hytisi, mutta ei olisi halunnut takaisin kajuuttaankaan. Tuulen

tuivertaessa kylmänä kosteaan otsaan ja katse kiinnitettynä viimeiseen häivähdykseen rannikosta pahoinvointi ei ollut yhtä voimakasta kuin kannen alla.

– Eikö täällä ole kylmä? Olette pukeutunut niin kevyesti.

Matala ja miellyttävä Bergenin murretta puhuva naisääni keskeytti Toran ajatukset – ne koskivat Antonia ja syntymätöntä lasta.

Tora kääntyi hitaasti äänen suuntaan ja näki, että toinen naismatkustaja oli asettunut tuuleen hänen viereensä.

– Inhoan kylmää, enkä kestä oleskella niin paljon täällä ulkona, nainen jatkoi ja nosti pystyyn paksun susiturkkinsa kauluksen, niin että se suojasi suurimman osan kasvoja kylmältä.

– Inhoatte kylmää, mutta matkustatte silti Huippuvuorille, Tora sanoi hymyillen.

Hän piti tästä bergeniläisnaisesta. Lämpimät, ruskeat silmät tarkastelivat häntä peittelemättömän uteliaasti karvalakin alta, ja muodokkaat huulet paljastivat kauniin tasaisen hammasrivin. Nainen hymyili ja ojensi Toralle käden, joka oli lämpimästi peitetty kauniilla, perinteisin kuvioin koristellulla neulelapasella.

– Nimeni on Benedikte Havre ja olen kotoisin Bergenistä, nainen sanoi.

– Tora Lyngvik, Tora vastasi ja veti lapasen kädestään voidakseen tarttua kunnolla ojennettuun käteen. – Tromssasta.

– Oletteko matkalla miehenne luo? Benedikte Havre kysyi nostaen hartiansa korviin ja hytisten kylmästä.

– Minä... Olen. Toran katse harhaili. – Minä... Olemme toistaiseksi vasta kihloissa Antonin kanssa.

– Vai niin. Onko teillä siis asunto, jossa voitte asua yhdessä?

– Ei...

– Millaista työtä tämä kihlattunne tekee?

- Hän on kaivostyöläinen.
- Jopas. Benedikte laski hartiansa. – Luulin, etteivät kaivostyöläiset saa ottaa kihlattuja tai vaimoja mukaansa, hän sanoi kepeästi. – Saatan toki olla väärässä.
- Entä teidän miehenne, mitä työtä hän tekee? Tora kysyi ja vilkaisi pikaisesti naisen turkistakkia ja karvalakkia. Vaatteet, pitkä ja paksu villahame joka lämmitti naista nilkkoihin asti, ja paksut, turkisvuoratut saappaat, osoittivat selvästi, ettei kyseessä ollut työläisen vaimo. Tämä oli yläluokkainen nainen.
- Mieheni on kaivosinsinööri, Benedikte vastasi.
- Tora kuvitteli kuulevansa aivan pienen, kaipaavan huokauksen vastauksen lopussa, mutta ei ollut aivan varma.
- Olette siis...
- Jospa tehdään sinunkaupat, kun jaamme kuitenkin hytin monen päivän ajan ja olemme kenties perilläkin naapureita, Benedikte keskeytti hänet lempeästi.
- Sopii. Oletko matkalla käymään miehesi luona?
- Käymäänkö? Ei, muutan hänen luokseen. Asun siellä hänen kanssaan, kunnes hän näkee parhaaksi muuttaa takaisin sivilisaation pariin, Benedikte vastasi, ja nyt huokaus oli selvästi havaittavissa. Nuori bergeniläisrouva ei selvästikään ollut innoissaan pohjoisnavan tuntumassa asumisesta.
- Oletko käynyt siellä aiemmin? Tora kysyi.
- En. Oletko sinä?
- En.
- Mutta sinä olet kotoisin Tromssasta, joten olet varmasti tottunut kylmään ja pimeyteen. Minulla on erilainen tilanne.
- Enpä tiedä, Tora vastasi. – Huippuvuorilla on varmasti kylmempää. Ja pimeämpää. Talvisin siis.

– Onko? Luulin, että pimeys on samanlaista kuin Pohjois-Norjassa.

– Ei...

– Kai teillä on yöttömät yöt myös Tromssassa?

– On.

– Sitä odotan innolla, Benedikte sanoi ja hymyili haaveillen. – Ne ovat kuulemma kauniita. Samoin revontulet. Kaikki muu... Hän värisi. – En oikein tiedä, miksi teen tämän, mutta... Hän vaiken. – Mitäpä sitä ei tekisi rakkauden vuoksi? Hän hymyili. – Sinä tiedät kyllä, mistä puhun. Oletan, että sinäkin matkustat pohjoiseen kihlattusi vuoksi.

– Niin... Tora ajatteli lasta, joka kasvoi hänen sisällään. Se oli hänen salaisuutensa, jota hänen ei tarvinnut kertoa Benediktelle tai kenellekään muullekaan. Ei ennen kuin raskaus näkyisi. Ja silloin hän ja Anton olisivat naimisissa, jos Huippuvuorilla vain olisi pappi joka voisi vihkiä heidät. Sitten välttyttäisiin häpeältä.

– Mukavaa tutustua sinuun, Benedikte sanoi ja hymyili Toralle lämpimästi.

Se tuntui Torasta hyvältä. Vaikka hän ei ollut vielä ehtinyt jutella paljoa naisen kanssa, hänellä ei ollut enää niin kauhean yksinäinen olo.

– Sieltä pohjoisesta tuskin löytää monia naispuolisia ystäviä, Benedikte Havre jatkoi ja astui taaksepäin kannella, kun vaahtoava vedenpärske iski kaiteen pienojen välistä. – Toivottavasti voimme tehdä jotakin yhdessä, *naisten* juttuja, hän hymyili.

– Niin. Tora vastasi hymyyn. – Minustakin on mukavaa saada ystävätär Huippuvuorilla.

Naiset hymyilivät lämpimästi katsoen toisiaan silmiin jonkinlaiseksi ystävyytensä sinetiksi. He ikään kuin tunsivat

voimakkaan ystävyys syntyvän siinä hetkessä, pohjoisesta puhaltavassa jääkylmässä tuulella, matkalla pohjoiseen, missä he molemmat tarvitsisivat kaiken sen lämmön ja läheisyyden, jonka hyvä ystävyys voi tarjota.

– Taidan mennä kajuuttaan, Benedikte sanoi ja hytisi taas hetken hiljaisuuden jälkeen. – Kuten sanoin, inhoan palelemista, hän jatkoi. – Ja täällä on minulle liian kylmä.

Tora vain hymyili.

– Entä sinä? Eikö sinulla ole kylmä? Benedikte kysyi ja meni alas salonkiin johtavien jyrkkien portaiden luo.

– On...

– Tule sitten ihmeessä kajuuttaan.

– Tulen... Tora hytisi. – Tulen kohta.

Hän jäi hetkeksi seisomaan kannelle Benedikten mentyä.

Tuuli puri villakangastakin läpi, joka kotona Tromssassa oli ollut kyllin lämmin, kunhan alla oli ollut mekko tai neuletakki. Täällä avomerellä, missä pienet jäälautat kelluivat siniharmailla aalloilla, villakangastakki tuntui yhtä lämpimältä kuin ohut puuvillapaita. Tuuli puri vaatteiden läpi ja sai hänet jännittämään jokaisen kehonsa lihaksen, jotta kylmyys ei tunkeutuisi luihin ja ytimiin. Se sai hänet tärisemään entistä enemmän.

Otin mukaan liian ohuet vaatteet, hän ajatteli masentuneena. Ja liian *vähän* vaatteita. En tainnut miettiä, millaiseen säähän olen matkalla. Vaikka hän *olisi* miettinyt ennen kuin pakkasi, matkalaukussa ei olisi silti ollut juurikaan enempää tai muita vaatteita. Valinnanvaraa ei ollut paljoa. Hänellä ei ollut koskaan ollut napaseuduille sopivia vaatteita, paitsi poronnahkainen lakki, joka oli koristeltu värikkäillä nauhoilla ja jonka äiti oli ostanut hänelle saamelaisnaiselta kun hän oli lapsi. Hän ei ollut koskaan aikonut hankkia nahkaisia vaatteita tai vaatteita, jotka

Huippuvuorten yöt ovat täynnä draamaa, intohimoa ja juonittelua – historiallisen norjalaissarjan sydäntäsärkevä tarina jatkuu.

Tora Lyngvik on raskaana ja tietää, että hänen on toimittava nopeasti. Tora kaipaa epätoivoisesti Antonia ja päätyy vaaralliselle matkalle kohti Longyear Cityä. Laivamatka on tuskallinen, ja Tora selviää vain uuden ystävänsä Benedikten avulla. Perillä vastaanotto on kylmä: naimattomat naiset eivät ole tervetulleita Huippuvuorille.

Toran ilmestyminen Longyear Cityyn asettaa Antonin mahdollittoman valinnan eteen, ja Tora joutuu miettimään, sopivatko he todella toisilleen. Kamppeillessaan oman paikkansa löytämiseksi Tora solmii odottamattoman siteen Benedikten kanssa.

Valtavan menestynyt historiallinen sarja on vihdoinkin saatavilla myös suomeksi! Vahvaluonteinen ja intohimoinen Tora on nuori nainen, jonka kohtalo vie Arktiksen kylmyyteen kamppailemaan oikeudesta onneen.

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevista historiallisista romaaneistaan. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.